

Serfőző Anna

Üvegszilánkok

A hideg asztallapon ülve lógázom a lábamat, miközben a keresztcsíkos parkettára ömlött málnaszörp szirupos masszáját bámulom, mely ágakra szakadva fut szét az üvegszilánkok csillogó darabjai és a padló göröngyei között. Olyan, mint egy kis patak. Vagy mint egy fa, amibe belecsapott a villám, és kihalított belőle egy darabot.

Mezítelen talpam és a biztos talaj között távolság feszül, a mélységet figyelve lengetem tovább a lábamat előre-hátra, előre-hátra, arra várva, hogy végre elég bátorságom legyen, és történjen már valami. Ugrani kéne, tudom jól, ám mégsem teszem, mert ha ugranék, akkor az üvegszilánkok felsértenék a lábikráimat, és az fájna. Nem szeretem, ha valami fáj. Például ha meghúzzák a hajam. Vagy ha megpofoznak. És a Pistát sem szeretem. Az is fáj.

A nap még bekukucska az ablakon, de pár perc, és az is eltűnik, elmegy jó messzire, hogy ne is lásson engem, mert azt nem szabad, engem senki sem láthat, de nem is lát, és főleg nem most, mert abba belehalnék egészen, a szégyentől, vagy nem is tudom, talán az üvegszilánkoktól, amik beleállnának a lábamba, amikor meglátnának, mert akkor futnék és futnék és futnék el innen, el messzire.

Tetszenek azok a virágok a mezőn. A pipacsok, azok. Hiába pofozza őket a szél, csak elhajolnak, és már jönnek is vissza, mintha nem történt volna semmi. És megint, és megint. Miután leugrok az asztalról, le az üvegszilánkokhoz, akkor majd kimegyek a rétre, és megnézem a pipacsokat, amik egészen olyanok, mint amik a szívemből nőttek ki; pirosak, mint a málnaszörp, meg hajlonganak is, ahogy pofozzák őket.

Le kéne innen ugrani. Végül is nem olyan magas, alig pár centi az egész, ez már igazán nem olyan nagy dolog, ez kis dolog, egészen kicsi. Talán ha szép lassan lejjebb csusszannék, valahányszor levegőt veszek, akkor sikerülne. De nem, ott vannak az üvegszilánkok, és mi van, ha belelépek egybe, mikor földet érek. Azt már nem, inkább várok, megvárom, míg maguktól eltűnnek, vagy szublimálnak, vagy elviszi őket az ördög, vagy a fene se tudja már, talán felsöprögeti őket valaki...

Nem, azt már igazán nem várhatom meg, most kell mennem, nincs rá jobb alkalmam, nem is lesz, ez egy egyszeri eset, soha vissza nem térő. De vagy most, vagy máskor. Nem tudom, máskor jobb lenne.

De mi lenne, ha én seperném fel az üvegszilánkokat a seprűvel, ami ott áll a sarokban, akkor is ezzel sepertem fel a koszt meg a port, meg egy üveg törött szilánkjait, mikor hazajött, de ez már két hete, azóta se sepregettem, mert félek, hogy megint elesnék, és akkor kék-lila lennék, a Marika meg megint csak kérdezné, „mi az a karodon, Jutka?“, én meg megint fohászokodnék bocsánatért magamban, alázatosan, mint ahogy vasárnap szoktam, és azt mondanám, „elestem”.

De ez most mindegy, nem nekem, csak másnak, és most nem ez a fontos, most sepregetni kell, hogy mehessek. Leugrom az asztalról, rohanok a sarokba, és fogom a seprűt, miközben remegek, éppúgy a málnaszörpös üveg a kezemben, mikor bejött a konyhába ő, de ezzel most nem szabad törődnöm, fel kell sepernem a padlót, hogy eltűnjenek az üvegszilánkok, eltűnjön a málnaszörp, és eltűnhessenek én is.

Mikor leugrom az asztalról, az üvegszilánkok nem sértik fel a lábam, de valamiért mégis fáj, rohanok az ajtóhoz, magam mögött hagyok mindent, a felborult székeket, levert lábasokat, a gyűrűmet, meg az elhervadt pipacsaimat is ott hagyom neki, mert nekem már nem kell, és csak rohanok mezítláb a mezőn, előre, míg elérek a főútig, ahol mindig olyan kevés az autó, és ahol először megláttam a falut, meg ahol azt ígérte, minden jó lesz, és hogy szeretni fog, forró szerelemmel, de megperzselt, és most még inkább hamu vagyok és por vagyok, de már ő is az.

Szaladok a főúton, fáj a lábam, de nem tudom, mitől, éget a tüdőm, fúj a szél, és sikít a sziréna, de én csak futok, míg vörös málnaszörptől ragadó tenyereimet fehér ruhámba törlöm, hisz kezeimet mosni már úgysem tudom.